

Dals

JEUGDTHRILLER

MEL
WALLIS
DE VRIES

DRIEVOUDIG BEKROOND! BESTE YA-THRILLER,
BESTE VROUWENTHRILLER EN BESTE JEUGDTHRILLER

Word jij het nieuwe covermodel?

*Win je foto op de voorkant
van Mels volgende boek!*

Altijd al eens op de cover van een boek willen staan? Dan is dit je kans. Mel is op zoek naar een covermodel voor haar volgende boek. Stel je voor: jouw gezicht op de voorkant van duizenden boeken in heel Nederland en België. Je krijgt een professionele fotoshoot, waarbij Mel zelf ook aanwezig is. Je mooiste foto komt op de voorkant van het nieuwe boek, dat in 2011 verschijnt. En dat is nog niet alles: je wordt ook nog eens extra in het zonnetje gezet bij de feestelijke uitreiking van het eerste exemplaar.

Deze actie loopt tot en met december 2010.

Doe mee!

Kijk voor meer info op www.melwallisdevries.nl

Vals

Mel Wallis de Vries

De Fontein

Proloog

Alles is wit. Lichtgevend wit. Ik knipper een paar keer met mijn ogen. Het wit blijft. Wat is er gebeurd? Ben ik dood? Ik weet het niet. Maar ik ben niet bang. Het wit is zo mooi. Ik kan het zelfs voelen. Het is zacht, als donsveertjes.

Achter me is nog meer wit. Maar het ziet er anders uit. Doffer. Met grijze barstjes. Het lijkt of er daar iets op me wacht. Iets wat ik eerst moet loslaten. Beelden flitsen door mijn gedachten. Een auto. Lachende meisjes. Een ruzie. Een donkere gang. De loop van een geweer. Ik kan het niet plaatsen. Het is alsof ik naar een film staar waar ik halverwege in ben gevallen.

Plotseling hoor ik gefluister.

'Ik heb op je gewacht.'

De woorden klinken ver weg.

'De anderen zijn er niet meer.'

Het geluid heeft zich verplaatst. De stem is nu ter hoogte van mijn oor.

'Je bent helemaal alleen.'

Ik voel iets warmes langs mijn voorhoofd strijken. Huid op huid. Iemand gilt. Het klinkt afschuwelijk. Ben ik dat?

Het wit breekt open, wordt vager. Opeens voel ik me zo verdrietig. Mijn handen proberen het wit te vangen. Lucht glipt tussen mijn vingers door, waaiert onder mijn benen vandaan. Ik val, steeds sneller en sneller. De grond komt razendsnel dichterbij. Met een klap kom ik neer. Ik hap naar adem en begin te hoesten.

Mijn ogen springen open. Alles is nog steeds wit. Misschien ben ik echt dood. Mijn hoofd rolt een stukje opzij. Ik leef nog; doden kunnen hun hoofd niet bewegen. Ik weet niet of dit inzicht een opluchting of een teleurstelling is. Er kietelt iets langs mijn wang. Sneeuw zie ik. Heel veel sneeuw witte sneeuw. Ik lig op mijn rug in een bed van sneeuw. Vreemd genoeg heb ik het niet koud.

'Mama,' wil ik roepen, maar de woorden blijven hangen in mijn hoofd.

Wanhopig probeer ik het gezicht van mijn moeder voor me te zien. Maar ik kan me niet herinneren hoe ze eruitziet. Ik kan me niks meer herinneren. Ik weet niet wat er is gebeurd. Ik weet niet waarom ik hier lig. Ik weet zelfs niet meer wie ik ben.

De wind blaast over mijn wangen. Ik moet huilen. Heel langzaam ontwaken de zenuwen in mijn lichaam. Ik begin dingen te voelen. Kou. Pijn. Mijn hoofd stroomt over van de pijn.

Ergens achter me beweegt iets. Brekende takjes. Geritsel. Ik ben bang, maar ik weet niet waarom.

Plotseling hoor ik van een andere kant een hoge meisjesstem. 'Waar ben je?' roept ze.

Zou ze naar mij op zoek zijn? Ik moet weer huilen.

Ik ben hier, wil ik zeggen, maar het lukt niet.

'Waarom antwoord je niet?' zegt ze paniekerig.

Ik ken het meisje. Dat weet ik zeker. Maar ik ben haar naam vergeten. Het geluid achter me komt dichterbij. Ik hoor nu ook een zacht gehijg. En schoenen die in de sneeuw stampen.

'Ik ga je zoeken,' roept het meisje.

Ze moet hier niet komen. Het is hier niet veilig. Ga weg. Ga weg. Ga weg. Met mijn gedachten stuur ik de boodschap naar haar. Alsjeblieft, vlucht nu het nog kan.

Maar het meisje luistert niet. Ik hoor haar voetstappen in

de sneeuw. Licht en aarzelend. Heel anders dan de zware, logge bewegingen achter me.

'Hallo?' roept ze. 'Ben je daar? Kun je iets zeggen? Alsje-blijft?'

Haar woorden drijven weg in de vrieslucht. Opeens is het doodstil. Het gehijg achter me is gestopt. Het meisje zwijgt.

'Nee.' Zeg ik dit? Het is zo zacht en schor dat ik het zelf amper kan verstaan.

Toch heeft het effect.

Het gehijg achter me begint weer, nog sneller en gretiger dan daarnet.

Het meisje zegt: 'Godzijdank, ik kom eraan.'

Nee. Nee. Nee. Blijf daar. Maar de woorden zitten opgesloten in mijn hoofd.

'B-ben je daar? Zeg alsjeblijft iets. H-het is hier zo donker,' zegt het meisje.

Haar stem klinkt luider. Dichterbij.

Ik moet haar waarschuwen. Voorzichtig beweeg ik mijn rechterbeen. Het lukt. Ook mijn linkerbeen werkt mee. Ik draai me op mijn zij en ga op mijn knieën zitten. Pijn explodeert in mijn hoofd, kruipt naar beneden langs mijn rug naar mijn armen, benen, voeten. Ik kokhals en geef over. Een paar seconden blijf ik roerloos naar mijn braaksel staren.

Mijn spieren spannen zich. Op handen en voeten kruip ik door de sneeuw. Alle kracht die ik nog overheb, is geconcentreerd in deze beweging. De sneeuw strekt zich als een reusachtige, rimpelloze zee voor me uit. In het midden verrijst een auto, als een soort oorlogsschip. Mijn vingers zijn gevoelloos door de kou en mijn spijkerbroek is doorweekt. Maar ik mag niet opgeven, ik moet doorgaan. Stukje bij beetje kom ik vooruit. Mijn hoofd hangt tussen mijn armen en slierten speeksel druipen uit mijn mond.

'W-wie is daar? Ik ben niet bang voor je. E-recht niet.'

Haar stem. Ik kijk omhoog en zie de gestalte van het meisje op slechts een paar meter afstand. Haar gezicht is verborgen in het donker van de nacht.

'Nee,' mompel ik hijgend van de uitputting en de pijn.

Het meisje beweegt.

'Neeeeee!' gilt ze. 'Neeeeee!'

Ze rent in mijn richting. Drie meter. Twee meter. Eén meter. Met elke stap komt ze dichterbij. Haar contouren worden steeds duidelijker. Pas nu ze voor me staat, kan ik haar gezicht zien. Zwarte mascaraspoen kronkelen over haar wangen. Ze heeft gehuild, dat kan niet anders.

'O, lieverd.' Ze hurkt en pakt mijn gezicht vast. 'Ik wist niet waar je was. Ik was zo bang, zo bang.'

Haar vingers strelen mijn wang.

'Het komt goed. Ik ga hulp halen,' zegt ze.

Ik wil het meisje zo graag geloven.

Opeens zie ik haar blik veranderen. Opluchting maakt plaats voor verbazing, gevolgd door angst. Haar ogen staren naar een punt achter mij. Ze krabbelt overeind en gaat staan. Ik draai mijn hoofd om. Nog voordat ik zie wie er achter me staat, weet ik alles weer. Het is te laat om te vluchten.

KIM

Hoofdstuk 1

‘Kim?’ Mijn moeder klopt op mijn slaapkamerdeur. ‘Ben je klaar? Het is kwart voor elf. Over een kwartier zijn je vriendinnen er. En je hebt nog niet eens ontbeten.’

‘Ja,’ mompelt ik. ‘Ik kom eraan. Nog een paar minuutjes.’

Dat is gelogen, want ik moet mijn tas nog pakken. Maar mijn moeder werkt op mijn zenuwen.

‘Zal ik alvast een boterham voor je smeren?’

‘Dat hoeft niet, mam. Ik heb geen honger.’

‘Kim, je moet echt wat eten. Het ontbijt is de belangrijkste maaltijd van de dag.’ Mama klinkt als een schooljuf. ‘Wat wil je op je boterham?’

Ik zucht. Weigeren heeft geen zin, weet ik. ‘Appelstroop.’

‘Zal ik er twee klaarmaken?’

‘Doe maar.’

Ze loopt weg, gelukkig. Ik open mijn kledingkast. Waar is mijn strakke spijkerbroek gebleven? Ik speur de planken af. Alle kleren liggen keurig op kleur gesorteerd. Een project van mijn moeder. Helemaal onder in de kast zie ik een blauw stukje stof onder een stapel broeken vandaan komen. Ik trek aan de stof. Alle broeken vallen op de grond, maar ik heb mijn strakke spijkerbroek gevonden. Zo netjes mogelijk leg ik de andere

broeken terug. Ik hoor mama al mopperen als ik dat niet doe.

Wat heb ik nog meer nodig? Een dikke trui, onderbroeken, sokken, een muts, gympen, laarzen, handschoenen. Een voor een leg ik de spullen in mijn reistas. Als laatste pak ik een zwart jurkje. Voor het geval we gaan stappen. Ik moet lachen bij het idee. Waarschijnlijk komen we het huisje niet uit. Volgens Abby was het dichtstbijzijnde buurtcafé zes kilometer verderop.

In de badkamer controleer ik de inhoud van mijn toiletas: tandenborstel, tandpasta, borstel, shampoo, conditioner, make-up.

'Kim, waar blijf je?' roept mijn moeder onder aan de trap.

'Ik kom, ik kom,' roep ik terug, terwijl ik naar mijn slaapkamer ren. Ik prop de laatste dingen in mijn tas. Heb ik alles? Van het bureau pak ik Abby's mail.

Van: Abby Laakman <abbylovelaakman@hotmail.com>

Aan: Pippa van Dam <pippaatje@planet.nl>; Kim Bos

<kim1234bos@hotmail.com>; Feline de Gelder

<felinedegelder@cs.com>

Onderwerp: Ardennen

Ontvangen: 17 december

Hey liefjes,

Nog drie nachtjes slapen! Ik heb een lijst gemaakt van de dingen die jullie moeten meenemen. De boodschappen heb ik verdeeld. Lees dit mailtje *please* goed, want er zijn geen winkels in de buurt. Vergeet dus niks!

- kleding (het kan daar echt megakoud zijn, dus neem veel warme kleren mee: muts, sjaal, handschoenen, truien etc.)
- dekbedovertrek, kussensloop, hoeslaken

Oeps, ik ben dus toch iets vergeten. Ik loop naar de linnenkast op de gang en pak een keurig opgevouwen stapeltje beddengoed. Het past nog precies in mijn reistas. Ik lees verder.

- eten (we slapen vier nachten in het huisje, dus koop genoeg!):
 - Pippa: wijn, bier, fris etc.
 - Feline: ontbijt/lunch (inclusief melk)
 - Kim: snackjes, snoep en borrelhappen
 - Abby: avondeten

Pippa en ik gaan zaterdag naar de Appie om de flessen drank met de auto te halen.

Dat was het volgens mij wel.

Bijna vergeten, het adres om aan je ouders te geven:

Huis La Campagne
Rue de Moha
Monceau-en-Ardenne (Semoisvallei)
België
Telefoonnummer (voor noodgevallen): 0032 33 25 48489

Het mobiele netwerk is vaak uit de lucht, dus je pa en ma moeten zich geen zorgen maken als we niet meteen terugbellen, ha, ha. Ja, ladies, we zitten echt in the middle of

nowhere... We rijden 24 december in de loop van de dag weer terug naar Amsterdam.

Tot zondagochtend elf uur (en morgen natuurlijk op school, godzijdank nog maar één dag en dan is het kerstvakantie).

Big hug A.

O, ik hoop zo dat het leuk wordt. Deze trip hebben we maanden geleden gepland. Toen de zon nog scheen en een paar dagen Ardennen een fantastisch voorstel van Abby leek. Maar nu twijfel ik eerlijk gezegd een beetje. De dag na de kerstvakantie starten onze tentamens. En ik moet nog heel veel leren. Ik staar naar mijn schoolboeken die over het bureau verspreid liggen. Wiskunde, Nederlands, biologie. Ze lijken te roepen: Neem ons mee, neem ons mee, straks haal je een slecht cijfer. Met een diepe zucht stop ik de boeken in mijn tas.

Ik hoor buiten getoeter. Snel loop ik naar het raam. Voor ons huis staat een grote, grijze terreinwagen. Pippa zit op de bestuurdersplaats. Naast haar zit Abby. Ik zwaai naar de meiden. Pippa tikt tegen haar horloge. Haar mond beweegt. Volgens mij zegt ze: 'Schiet je op?' Ik knik en steek twee vingers op. Twee minuten.

'Zijn ze er?' Mijn moeder steekt haar hoofd om de deur.

'Ja.' Ik hang mijn tas over mijn schouder en check of mijn mobieltje erin zit.

'Zie je wel, nu heb je geen tijd meer om te ontbijten.'

'Hm-m,' mompel ik.

Mama slaat haar armen over elkaar. 'Doe je dat aan?'

Verbaasd kijk ik naar mijn spijkerbroek en grijze vestje. 'Ja, hoezo?'

'Dat is veel te koud. Het gaat dit weekend sneeuwen in de Ardennen. Heb je niet iets warmers?'

'Hè, toe nou, mam. Ik heb een dikke trui in mijn tas.'

'Heb je schone onderbroeken en sokken bij je?'

'Ja, mam.'

'En een sjaal?'

'Ja-ha.' Ik loop de gang op, naar een kamerdeur met een bordje NIET STOREN ↻ 220 VOLT. Zonder te kloppen gooi ik de deur open.

'Ik ga, doei.'

Mijn broertje zit in zijn badjas achter de computer. Hij kijkt niet op.

'Floris, zeg eens gedag. Kim komt donderdag pas terug.'

'Lekker rustig,' mompelt Floris. 'Doen jullie de deur dicht? Het tocht.'

Ik steek mijn tong uit.

Mama trekt de deur zachtjes dicht. 'Wie rijdt er?' vraagt ze.

'Pippa.'

'Pippa?' Er verschijnt een zorgelijke frons tussen haar wenkbrauwen.

'Ja, mam. Pippa is de enige met een rijbewijs. Abby en Feline zijn nog maar 17. En trouwens, het is de auto van Pippa's moeder. Je moet niet overal zo'n probleem van maken. Pippa rijdt hartstikke goed.'

Ik vertel er maar niet bij dat ze de afgelopen maand al drie snelheidsbekeuringen heeft gekregen.

'Komen jullie donderdag een beetje op tijd thuis? We vieren kerstavond bij oma in Den Bosch. Ik wil daar rond vijf uur zijn. Oké?'

'Oké.' Ik til mijn tas de trap af. Mijn vader komt uit de keuken gelopen.

'Prinses, daar ben je dan eindelijk. Geef die zware tas maar aan mij. Heb je er zin in?'

'Wat dacht je?' zeg ik glimlachend.

Mama glipt de keuken in. Over haar schouder roept ze: 'Neem je dat rode donsjack mee? Die andere jas is te dun.'

Mijn vader grijnst.

Ik rol met mijn ogen. 'Ja, mam.'

'Jeetje, wat zit hierin?' Pap voelt aan mijn reistas. 'Beton? Bakstenen? Een harnas?'

'Kleren.'

'Kleren, natuurlijk.' Hij schiet in de lach. 'Wat stom van me. Dat had ik zelf kunnen bedenken.'

'En, eh, ook wat studieboeken,' geef ik schoorvoetend toe.

Pap geeft een tikje op mijn neus. 'Wel genieten, hoor, prinses. Er is meer in het leven dan school.'

Mijn moeder komt aangesneld en duwt een plastic zakje in mijn handen. Ik kijk naar de inhoud. Twee boterhammen. De appelstroop kleeft in dikke klodders aan de korst.

'Opeten, hè?' zegt ze.

Ik knik.

Er wordt weer getoeterd, dit keer langer.

'Het is zondagochtend, de burenl!' Er ligt een zwaar geïrriteerde toon in mijn moeders stem. 'Kom, je moet gaan. Heb je alles?' Ze loopt naar de voordeur en tilt de Albert Heijn-tas op die daar al vanaf gistermiddag staat. 'Ik neem de boodschappen mee.'

Van de kapstok pak ik mijn rode jas. Mama is met het slot van de voordeur bezig. Snel stop ik het boterhamzakje in mijn zak. Er is onderweg vast wel ergens een plek waar ik het pakketje kan weggoien.

Het is koud buiten. Ik zwaai naar de meiden. Pippa's raampje gaat een stukje naar beneden. 'Hè, hè, daar ben je eindelijk. We staan al uren te wachten. Gooi je tas maar achterin.'

Ik wil zeggen dat ze er pas vijf minuten zijn, maar het raampje gaat dicht. Ik haal mijn schouders op en loop over het bevroren gras naar de auto. Met een klik gaat de achterklep open. De bagageruimte ligt vol met spullen: een witte koffer, twee weekendtassen, kratten met drank en fris, boodschappentassen, cd's, een slaapzak. Papa legt mijn reistas bovenop.

'Nou, nou, jullie hoeven geen honger te lijden.' Pap grijnst en pakt de Albert Heijn-tas van mama aan. 'Gelukkig heb jij ook nog wat spulletjes gekocht.' Hij slaat de klep dicht.

Ik open het achterportier en klim naast Feline.

'Hé, Kimmie. Hoe gaat-ie?' Ze schuift opzij over de beige leren bank.

'Goed.' Ik kijk naar haar gezicht, wit met donkere wallen. 'Maar jij ziet eruit alsof je gisteravond een feestje hebt gehad.'

'Was dat maar zo.' Feline zucht. 'Ik ben snipverkouden. Ik heb de hele nacht liggen hoesten.'

'Goedemorgen meiden.' Mijn vader steekt zijn hoofd door de deuropening.

Abby draait zich op de bijrijdersstoel om. 'Dag, meneer Bos.'

Pippa en Feline knikken naar mijn vader.

'Veel plezier in de Ardennen,' zegt hij. 'Wat jullie ook gaan uitspoken, geniet ervan.'

'Dat zullen we zeker doen.' Abby giechelt.

Mama klopt op het zijraam. 'Stuur je een sms'je als jullie er zijn?'

'Nee, natuurlijk doet ze dat niet,' zegt mijn vader. 'Die meiden hebben wel wat anders aan hun hoofd dan sms'jes naar hun bezorgde ouders te sturen. Ze lopen echt niet in zeven sloten tegelijk.' Hij gooit de deur dicht. 'Kom, wegwezen met die auto.' Zijn woorden klinken nu gedempt door het gesloten portier.

'Wat een goed idee,' mompelt Pippa. Ze start de auto. We rijden achteruit over de oprit, het hek door en de straat in. Papa werpt me een kushand toe. Mama zwaait. En dan zijn we weg.

www.defonteinmeidenboeken.nl

© 2010 Mel Wallis de Vries

Voor deze uitgave:

© 2010 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Omslagontwerp: Marlies Visser

Grafische verzorging: ZetSpiegel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2814 1

NUR 284, 285